पूर्वप्रपाठके समाम्नातं। सावित्रमष्टाकपालं प्रातर्निर्वपति। सवित्रप्रसवित्र एकादशकपालं मध्यन्दिने। सवित्र आसवित्रे द्वादशकपालमपराह्णे इति। तासु यः सविता देवः सोयं भूमिस्वरूपः। तत् कथमिति तदेवोपपाद्यते। 'यः' कश्चित् पदार्थो भूम्यां 'नश्यति' पलाय्य दृष्टिगोचरतां न प्राप्नोति, 'यः', च 'निलयते' स्वदेश एव नीलीनो भवति। अतएव रथ्यादौ सुरक्षितस्तिष्ठति। तिर्यग्देहो गवादिर्वा ऊर्ध्वदेहो मनुष्यो वा तत् सर्वं नष्टं विलीनञ्च पुनरन्विष्य भूम्यामेवालभते। 'कश्चिदपि', 'तिर्यक्', 'इमां' भूमिं, 'अत्येतुं', 'नार्हति', कश्चिदप्यूर्ध्वदेहो मनुष्यः 'इमां' भूमिं, 'अत्येतुं', नार्हतीति', एवमभिज्ञाः 'आहुः'। तस्माद्भूमिस्वरूपः सविताद्देवताकास्विष्टिषु हुतासु तेन सवित्रानुज्ञात एव सन् 'एनं' अश्वं, भूम्यां 'इच्छति' प्राप्नोति॥

(३) पूर्वप्रपाठके विहितं सायन्धृतीर्होममनूद्य प्रशंसति। "ईश्वरो वा अश्वः प्रमुक्तः परां परावतं गन्तोः। यत् सायन्धृतीर्जुहोति। अश्वस्य यत्यै धृत्यै" इति। योयं संवत्सरमात्रं स्वेच्छासञ्चारार्थमुत्सृष्टः 'अश्वः', सोयं 'परां परावतं' अत्यन्तं दूरं गन्तुं समर्थः। तस्मादिह धृतिः स्वाहेत्यादिभिः सायन्धृतिभिराहुतिभिरश्वः क्वचिन्नियतो धृतो भवति॥

(४) इष्टीधृतीश्च पुनः प्रशंसति। "यत् प्रातरिष्टिभिर्यजते। अश्वमेव तदन्विच्छति। यत् सायन्धृतीर्जुहोति। अश्वस्यैव यत्यै धृत्यै। तस्मात् सायं प्रजाः क्षेम्या भवन्ति" इति। याः